

møder vedrørende varetægt og ransagning. Det kan stille forsvareren i et dilemma om, hvorvidt han skal være loyal over for sin klient eller over for »systemet«. Derfor foreslås det, at undtagelsesbestemmelsen erstattes af en generel bestemmelse.

Til nr. 24

I mange tilfælde er den anholdte i en så usikker situation, at han oplever sig forpligtet til at underskrive politirapporten. Det bør understreges, at dette ikke er tilfældet.

Til nr. 25

Det er rimeligt også på dette tidspunkt at underrette sigtede om sine rettigheder.

Til nr. 26

Sigtede sikres ret til at rådføre sig med forsvareren under besvarelsen af et stillet spørgsmål.

Til nr. 27 og 30

Allerede fra først af bør en anklage formuleres så præcist som muligt.

Til nr. 28

Ændringen ønskes for at understrege, at en anholdt skal overgives til politiet øjeblikkeligt.

Til nr. 29

Det foreslås, at den gældende formulering opretholdes, idet det er urealistisk at kræve, at politiet skal kunne begrunde en mistanke i en oppisket situation ved gadeoptøjer.

»Slagsmål, hvori flere har deltaget« må være en sproglomst.

Til nr. 30

Indgrib i boligens ukrænkelighed gøres afhængig af klare betingelser, ligesom der ønskes den beskyttelse af den anholdte, der ligger i kriminalforsorgens inddragelse.

Til nr. 32

Ordene »penge og« bør udgå, da penge hverken kan bruges til vold eller flugt og falder ind under ordet »genstande«, i det om-

fang de har betydning for efterforskningen. Det må være en menneskeret for den anholdte at beholde penge til småfornödenheder.

Ransagning er i sig selv en ydmygende foranstaltning, og der er ingen grund til, at anholdelse skulle give politiet særlig ret til personlig ransagning ud over, hvad det indledningsvis accepterede bevaringsformål berettiger.

Til nr. 33

Her som andre steder må sprogbrugen gøres så stram, at fortolkninger og dermed misbrug undgås. »Snarest muligt« skal derfor ændres til »straks«. Herved får politiet den naturlige bevisbyrde, hvis der måtte forekomme situationer, som har karakter af umulighed (der som bekendt ikke forpligter nogen). Kun med det her foreslåede kommer loven i øvrigt i overensstemmelse med Europakonventionens krav (artikel 5, stk. 2).

Det er en selvfølge, at enhver sigtet gøres bekendt med sine rettigheder, og dette gælder særligt i anholdelsessituationen.

Til nr. 35 og 42

Det må være tilstrækkeligt at fastholde reglen i stk. 3, der i sig selv begrænser mulighederne for varetægtsfængsling.

Ifølge justitsministeriet skal der ikke foreligge flere bestemte grunde. Derfor foreslås ændringen for at undgå misforståelser.

Det må være rimeligt at opretholde den gældende formuleringens indhold for at sikre politiet mulighed for at finde frem til mistænkte igen efter efterforskningen.

Til nr. 36

Ændringsforslaget går ud på at kræve en præcisering af antagelsen for lovovertrædelsen.

Til nr. 37

Forslaget svarer til det i betænkning nr. 728 om anholdelse og varetægt udarbejdede forslag, og ændringsforslaget fremsættes for at markere, at forslagsstillerne er uenige i den af regeringen foretagne skærpelse af kravene til konkrete holdepunkter for tilstedeværelsen af varetægtsgrundene.